

Διεθνείς Έκθέσεις

Του Τώνη Σπητέρη

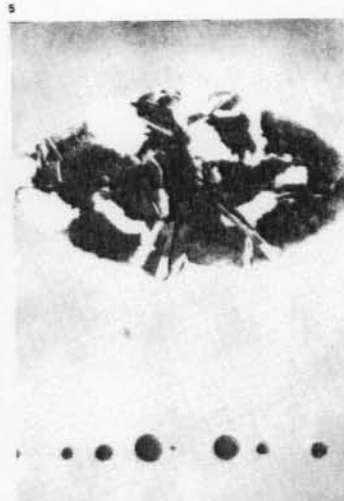

1
Από την έκθεση «Μεγάλοι και νέοι του σήμερα», Δημοτικό Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης.
From the exhibition "Great and Young of today", Municipal Museum of Modern Art, Paris.

2
Jean Faulrier : «Ερωτεύομαι», (λάδι σέ χαρτί), 1957.
Jean Faulrier : "I'm falling in love" (oil on paper), 1957.

3
Jean Faulrier : «Λουλούδια», 1938.
Jean Faulrier : "Flowers", 1938

4
Jean Faulrier : «Μεγάλο γυμνό», 1924
Jean Faulrier : "Big Nude", 1924.

International Exhibitions

By Tony Spiteris

4
Edouard Pignon : «Τό κύμα».
Edouard Pignon : "The wave".

5
Jean Plaubert : «Χώρος», 1964.
Jean Plaubert : "Space", 1964.

6
Αρραγο : «Προσωπογραφία»
Αρραγο : "Self-portrait"

Η έφετεινή χρονιά άρχισε με μία σειρά μεγάλων εκθέσεων σε μουσεία. Όλες παρουσιάζουν ένα άναμφισβήτητο ενδιαφέρον. Μερικές για το εξαιρετικό και πρωτότυπο περιεχόμενό τους («Ο κόσμος των άπλοικών ζωγράφων», «Αφρική. Έκατό φυλές. Έκατό άριστουργήματα»), άλλες γιατί για πρώτη φορά δίνουν την ευκαιρία να δεις συγκεντρωμένο έργο ενός καλλιτέχνη. (Τουλούζ-Λωτρέκ). Αντίθετα, ή κίνηση στις ιδιωτικές αίθουσες είναι μάλλον χαλαρή. Λιγαστές οι άτομικές εκθέσεις και πολλές οι όμαδικές. Είναι κι αυτό σημάδι των καιρών και ένδεικτικό για την γενικότερη κρίση, που μαστίζει την καλλιτεχνική αγορά και βαθύτερα ακόμη την ίδια την τέχνη.

«Ο Κόσμος των Ναϊφ» (άπλοικών ζωγράφων) είναι ο τίτλος που μ' αυτόν το Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης παρουσιάζει ένα σύνολο από διακόσια έργα καλλιτεχνών όλου του κόσμου που δούλεψαν σ' αυτήν την κατεύθυνση. Η ίδια έκθεση εί-

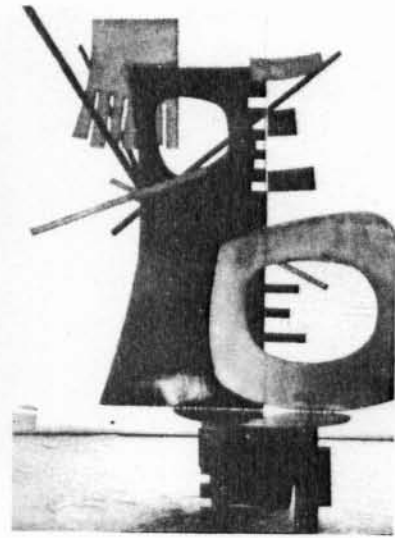
χε γίνει και στο Μουσείο Boymans-van Beuningen στο Ρότερνταμ, προκαλώντας τη δριμύτητα αντίδραση του Γάλλου Άνατόλ Jakowsky, ειδικού στο θέμα, για τη σύνθεση και το πνεύμα της έκθεσης.

Ταυτόχρονα με τη μεγάλη αυτήν έκδηλωση στο μουσείο έγκαιρινάστηκε στην γκαλερί Charpentier μία άλλη με έβδομηντα έργα επίσης άπλοικών, με τίτλο «Οί πρωτόγονοι της εποχής μας», διαδοχικά, πολλές ιδιωτικές παρισινές γκαλερί άρχισαν ήδη να εκθέτουν ή άναγγέλλουν ότι θα δείξουν άργότερα μία σειρά ζωγράφων άπλοίκους της τάσης αυτής. Το γεγονός είναι άρκετά χαρακτηριστικό. Όπως γύρω στα 1910 έτσι και τώρα οι Ναϊφ ξαναεμφανίζονται σε μία στιγμή κρίσης για τη ζωγραφική, όπου το πρόβλημα εξετάζεται από την άρχη. Σ' αυτούς τους αυτοδιδάκτους βρίσκει κανείς συγκεντρωμένες όρισμένες ιδιαίτερες άρετές: άυδομητισμό, άγνη ευαισθησία, έντονα χρώματα άρμονικά συζευ-

γμένα, καθαρή γραμμή, ποιητική φαντασία, και άνεπανάληπτο του έργου, γιατί ή ζωγραφική τους δεν ύπακούει σε κανόνες ούτε διδάσκειται. Είναι μία έμφυτη παρόρμηση, βαθειά ανθρώπινη, που τους παραινεί να εργάζονται και να άνακαλύπτουν την κρυφή μαγεία και την ένότητα που ύπάρχουν στο γύρω κόσμο και ν' άναγαγουν ένα κοινό στοιχείο σε μύθο. Έτσι, για το θεατή όλα γίνονται άποκάλυψη και έκπληξη. Σ' όλες τις άλλες τάσεις της ζωγραφικής μιλούμε για στυλ ή για γραφή. Έδώ είναι άδύνατο γιατί αντίστοιχες προουποθέσεις δεν ύπάρχουν. Το όραμά τους γεννιέται μέσα από έναν άδιάκοπο άγώνα με τα χρώματα και τα πιπέλα που δε μάθανε να χειρίζονται για ν' άποδώσουνε μ' ένα συγκεκριμένο τρόπο αυτό που βλέπουν. Ζωγραφίζοντας, προχωρούν δίχως καλά-καλά κ' οι ίδιοι να ξέρουν που θα καταλήξουν και ποιο θα είναι το άποτέλεσμα. Ο τελώνης Ρουσσώ, ό πατέρας των σύγχρονων Ναϊφ, όμολογούσε «Δέν είμαι εγώ

που ζωγραφίζω· είναι κάτι στην άκρη του χεριού μου...». Με είκοσιέξη έργα αντίπροσωπεύεται στη μεγάλη αυτή έκθεση. Η προσφορά είναι σημαντική γιατί επιτρέπει να δούμε κομμάτια σπαρμένα στα πιο διαφορετικά μέρη του κόσμου.

Λογουάκη, τους «Πίθηκους στον πορτοκαλέωνα» (Μετροπόλιταν της Ν. Υόρκης), τη «Ζούγκλα» (Μουσείο του Κλήβελαντ), την «Άυτόπροσωπογραφία» (Μουσείο της Πράγας), τους «Πυροβολητές» (Μουσείο Γκουγκενχάιμ Ν. Υόρκης) ή «Τό δρομάκι στο Πάρκο του Σαιν Κλου» (Δημοτική Πινακοθήκη της Φραγκφούρτης) κ. ά. Ο Ρουσσώ κατόρθωσε να δώσει μία καινούργια οντότητα στα κοινά πράγματα, στα όσα σβήνουν σιγά-σιγά μέσα στην καθημερινότητα. Άγαπούσε τους ανθρώπους, τα αντικείμενα. Ένα γυναικείο καπέλλο, μία όμπρέλλα, μία λάμπα πετρελαίου άποκτούν στο έργο του ένα σπάνιο ποιητικό περιεχόμενο. Η φύση παίρνει μίαν όψη έξωτική, και ή

6. Από την έκθεση «Γραμματισμός και υπεργραφία».
From the exhibition "Lettrisme et hypergraphie".

10.
Lemaitre : «Ευθεία», 1964.
Lemaitre : "Composition", 1964.
11.
Spacagna : «Ευθεία γραφής», 1964
Spacagna : "Composition with letters", 1964.

7.
Berio Lardera : «Άγαπη προς τὰ άστρα II», 1959-60.
Berio Lardera : "Love of the stars II", 1959-60.
8.
Morice Lipsi : «Εικνισμός όρθιος», 1964.
Morice Lipsi : "Erect swaying", 1964.
9.
Mark Brusse : «Ανάγλυφο 64».
Mark Brusse : "Relief 64".

ούτοπία γίνεται πραγματικότητα.

Τέσσερις ακόμη σημαντικοί Ναϊφ, εκτός από αρκετούς άλλους μικρότερης ίσως σημασίας, αντιπροσωπεύουν τη Γαλλία, με έπικεφαλής την Sérarphine, που πέθανε στα 1934 σ' ένα άσυλο γερόντων. Λιγοστά ξέρουμε για τη ζωή της. Έκανε την παραδουλεύτρα στο Senlis, κι εκεί τη γνώρισε ο συλλέκτης Wilhelm Uhde που το 1912 είχε δει τυχαία ένα από τα έργα της, και της έδωσε από τότε τὰ μέσα να εξακολουθήσει. Με γυναίκεία εύαισθησία και τρυφεράδα ζωγραφίζει περίεργα μπουκετα από λουλούδια, άνήσυχα, σε έντονους τόνους, σε ποιητικές χρωματικές αρμονίες, που προκαλούν τὸ θαυμασμό. Ασφαλώς ή αϊθουσα με τὰ έργα της είναι μιά από τις πιο άξιόλογες. Του Bauchant τὰ άγροτικά και μυθολογικά θέματα—άναμνήσεις από τη συμμετοχή του στην έκστρατεία του 1915 στην Έλλάδα—δείχνουν ένα ζωγράφο άλλης, που με καθόριο και δροσερό

μάτι συνδυάζει την άμεση αίσθηση της ζωής με μιά χαριτωμένη φαντασία. Ο Vivin είναι ο αδιάκοπος παρατηρητής και λεπτογράφος τών τοπίων τών πόλεων. Το άραχνούφαντο γραμμικό του σχέδιο περιγράφει γνωστές γωνίες του Παρισιού, είδομένες με πρωτότυπο τρόπο. Αποκαλύπτει έτσι μιά πολυτεία που πολύ απέχει από την εικόνα που μὰς είχαν δώσει οι Έμπρεσιονιστές ή ο Utrillo. Ο Bompobis, εργάτης του μετρό και τυπογράφος, μὰς γνωρίζει έναν κόσμο πιο ώμο, τής καθημερινής πραγματικότητας. Η Γαλλία που στάθηκε πρώτη να προσέξει τούς άσπουδαστους αυτούς έραστές του πινέλου, έχει ακόμα πολλούς άξιοπρόσεχτους τεχνίτες. Ανάμεσα σ' αυτούς ξεχωρίζουν, ο τυπογράφος Dominique Peyronnet, ο έμπορος ιδεϊκῶν Letrance, ο René Rimbert κ. ά. Από τὰ άλλα κράτη ή Γιουγκοσλαβία έμφανίζεται με μιά παράδοση γερά στερεωμένη. Σε μερικά χωριά έχουν δημιουργηδεί πραγματικές σχολές, όπου χωρικοί-

ζωγράφοι, ύστερα από την καθημερινή τους δουλειά ασχολούνται και με τη ζωγραφική. Αναμφισβήτητα, ο κυριώτερος εκπρόσωπος τής σχολής του χωριού Heblin είναι ο Ivan Generalic. Συνδυάζει μιά σφή τεχνική με τὸ λαογραφικό στοιχείο και κατορθώνει ν' αποδώσει με ζωηρά χρώματα μιά ατμόσφαιρα γεμάτη φανταστική ποίηση. Στους Γιουγκοσλαβους ξεχωρίζουν ακόμα ο Bosilj, που έμπνέεται πιο πολύ από τὸ φανταστικό, ο Buktenica με τις μεγάλες και άπλετες φόρμες, ο Skyrjeni, και ο Rabuzin με τὰ μνημειακά λουλούδια και τὰ μαγικά τοπία.

Πλούσια είναι ή παράδοση και στις Η.Π.Α. όπου ήδη από τὰ μέσα του 19' αϊώνα οι Ναϊφ περιγράφουν με πολύ φροντίδα έναν ήμερο και διακριτικό έπαρχιακό κόσμο. Από τούς παλιότερους ξεχωρίζει ο Ed. Hiekj και από τούς νεώτερους ο Joseph Picket, ο νέγρος Horace Pippin, ο Καπε και ή πολυ γνωστή από παρισινές εκθέσεις Grandnia

Moses. Πιο σύγχρονος ο Hirshfield είναι ένας ζωγράφος του φανταστικού με έντονο το έρωτικό και μυθικό στοιχείο της έβραϊκής φιλολογίας. Πρέπει να όμολογήσουμε ότι οι περισσότεροι καλλιτέχνες από τὰ υπόλοιπα κράτη έχουν την τση να τονίσουν μάλλον λαογραφικά στοιχεία. Ανάμεσά τους όμως ξεχωρίζουν περιέργες προσωπικότητες όπως του Ιταλού Metelli, του Ολλανδού Meijer, του Πολωνού Nikifor, τών Γερμανών Sonnenstern και Trillhaase. Η Έλλάδα αντιπροσωπεύεται με τρία έργα του Θεοφιλου, τὸ «Λυραρη», την «Κοπέλλα με τὸ σκύλο» και ένα «Τοπίο». Δυὸ γλύπτες συμπληρώνουν την πανοραμική αυτή εικόνα τών Ναϊφ. Ο Χαϊτινός Liautaud με τὰ διασκευαστικά σφρηήλατα έργα και ο Γιουγκοσλαβος Ζίνκοβις με τὸ φανταστικά ξυλόγλυπτα τοτὰμ.

Έκατό Άριστουργήματα του Μουσείου Διακοσμητικῶν Τεχνῶν είναι ο τίτλος της ενδιαφέρουσας έκθεσης που παρουσιάζει το όμώνυμο

Claes Oldenburg: «Ψιλήναριο και κουτί σαρδελών». Γύφος με σурμα.

«Από την Έκθεση στην «Γκαλερί Α'» του Μιχ Βαφειάδη: Ένθεση 1964. From the exhibition by M. Vafiadis at the Gallery "A". "Composition" 1964.

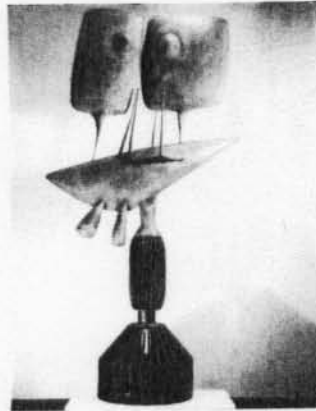
Έκθεση «Εκατό άριστουργήματα. Εκατό συλλογές». Μουσείο Διακοσμητικών Τεχνών Παρισιού. Exhibition "One hundred masterpieces. One hundred collections". Museum of Decorative Arts, Paris.

1. Δάσκαλος της Μαγδαληνής. Σχολή της Τοσκάνας. Β' ήμισυ του ΙΓ' αιώνα. Master of Magdalene. School of Toscana 2nd half XIII c.

2. Γαπίσκρι Βρυξελλών. Έργαστήριο του Πήτερ Van Aelst (?). Τέλος 16ου αιώνα. Brussels Tapestries. Atelier Pieter Van Helst (?). End XVII c.

3. Antoine Watteau (?). Προσέχδιο. Τέλος ΙΗ' αιώνα. Antoine Watteau (?) Draft. End XVIII c.

Hiquily: «Διαίρεσις σε δύο της πόρνης». Σίδηρο. 1963.

Hiquily: «Division in two of the prostitute» Iron 1963.

Μουσείο. Έξακόσια αντικείμενα, πίνακες ζωγραφικής, γλυπτά, επιπλα, ταπισερί, κεραμικά, κοσμήματα, λάκες, πορσελάνες κ.λ.π. ξεχώρισαν και παρουσίασαν οι οργανωτές από τις συλλογές, γαλλικές ή ξένες του μουσείου. Χρονολογικά υπάρχουν έργα από το ΙΒ' αιώνα ως τις ημέρες μας. Η έκδηλωση αυτή έχει αφιερωθεί στους καλλιτέχνες ή τους μεγάλους συλλέκτες, που με τη γενναιοδωρία τους συντέλεσαν να σχηματιστεί ο ανεκτίμητος θησαυρός του μουσείου. Έτσι, ο επισκέπτης έχει μία συνολική πανοραμική εικόνα από τη συνεχή εξέλιξη της γαλλικής και διεθνούς τέχνης από το μεσαίωνα ως σήμερα.

Γιορτάζονται έφέτος τα εκατοντάχρονα από το θάνατο του Toulouse-Lautrec κι αφού η γενετήριά του, το Αίβι, οργανώνει το καλοκαίρι μία μεγάλη έκθεση, την μετέφεραν τώρα εδώ (Petit Palais). Τα διακόσια έργα, μερικά διάσημα άλλα αγεδών άγνωστα, προέρχονται κυρίως από

τα μουσεία του Αίβι και του Λούβρου μα και πολλά από την Αμερική, την Εύρωπη και ιδιωτικές συλλογές. Έτσι, προσφέρουν τη μοναδική ευκαιρία να παρακολουθήσουμε την τόσο σύντομη αλλά και καταπληκτική σταδιοδρομία του «δημιουργού μιάς μοντέρνας όπτικής». Ασφαλώς ο Lautrec, ο μεγάλος αυτός έραστής της Μονμάρτης, χρονικογράφος της «ωραίας εποχής» —καθώς ονομάστηκε όλη αυτή η περίοδος του τέλους του ΙΘ' αιώνα— κατόρθωνε να δη με σαρκαστικό μάτι τα χαρακτηριστικά της ιδιαίτερης κοινωνίας των καμπαρέ και των οίκων άνοχής. Στάθηκε ένας ανατόμος του ψυχολογικού υπόβαθρου του ανθρώπου, ο δεξιό-τέχνης που με φωτογραφική ταχύτητα συλλαμβάνει την κίνηση μιάς χορεύτριας, το τρέξιμο του αλόγου, το μορφασμό μιάς τραγουδίστριας. Το έργο του εύκολα πλησίαστο, σαγηνεύει τους πολλούς για το περιεχόμενό του και τη διηγηματική του διάθεση, που πλέκεται κι ένισχύεται από το φιλολο-

γικο μύθο της γεμάτης σκάνδαλα ζωής του. Όμως, κυρίως αυτό που εκτιμάς αφού περιδιαβάσεις τις αίθουσες του Petit Palais, είναι τις καθαρά πλαστικές του άρετές, την άφραστη αξιοσύνη του σχεδίου, τον άμειμτο τρόπο της σύνθεσης, με τις απρόσπτες προοπτικές γωνίες, που τόσο αποτελεσματικά συντρέξανε στη δημιουργία της μοντέρνας εύαισθησίας. Πλάι στον Degas και στο Manet στάθηκε κι αυτός άνανεωτής και πρωτοπόρος για να μάς άποκαλύψει ένα επαναστατικό όραμα του γύρω κόσμου, μοναδική προσφορά για τους νεότερους.

Την πολυμορφία και την άεναη άνησυχία και έφευρετικότητα του Degas υπογραμμίζει μία έκθεση με έννεα μονοτυπίες του (Γκαλερί 'L'oeil'). Κατάπληξη προκαλεί ή προγνωστική εύαισθησία του ν' άνακαλύψει πριν από έβδομήντα χρόνια ένα κόσμο τόσο οίκειο σήμερα. Πράγματι, το όραμά του άντιστοιχεί στο άνεικονικό ρεύμα της

λυρικής άφαίρεσης, τόσο στην τεχνική άπόδοση όσο και στη σύλληψη. Όπως όρισμένοι σύγχρονοι καλλιτέχνες, ο Degas ξεκίνησε από συγκεκριμένες εικόνες τοπίων άποτυπωμένες στη μνήμη του, για να τις μεταφράσει σε χρωματικές μουσικές άρμονίες έγκαταλείποντας κάθε έπέμβαση της γραμμής —πράγμα παράδοξο για ένα θαυμαστή του Ingres— που θα μπορούσε να τον οδηγήσει σε παραστατικές λεπτομέρειες. Φυσικά, δεν έννοούμε με πέσοιμο σε εύκολες συγκρίσεις. Δεν ύπήρχε, ασφαλώς, καμιά πρόθεση στον καλλιτέχνη να φτάσει σε άνεικονικές μορφές. Όμολογει ο ίδιος πώς πρόκειται για «έντυπώσεις από τη φύση». Παρ' όλα αυτά, επειδή δεν πρόκειται εδώ για συμπτωματικά έργα, πρέπει να παραδεχτούμε πώς έξηγούν πολλές παράλληλες άναζητήσεις του σήμερα.

Σταχυολογήσαμε σε ιδιωτικές αίθουσες και λιγοστές άλλες εκθέσεις. ΈΓραμματισμός και ύπεργρα-

Έκθεση «Ο κόσμος των άπλοικόν ζωγράφων». Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης
Exhibition "The world of the naive painters". Museum of Modern Art.

Έκθεση Toulouse-Lautrec στο «Petit Palais», Παρίσι.
Toulouse-Lautrec Exhibition in the "Petit Palais", Paris.

1
Τελευταία φωτογραφία του Λωτρέκ. Αύγουστος 1901 στο Taussat
Last photograph of Toulouse-Lautrec. August 1901 at Taussat.

2
Toulouse-Lautrec: «Στό δάσος». Σχέδιο. 1899.
Toulouse-Lautrec: "In the wood". Drawing. 1899.

Από την Έκθεση Degas στην Γκαλερί «L'Oeil», «Τοπία σε μονοτυπία».
From the Degas Exhibition in the Gallery "L'Oeil" "Landscapes in monotypes".
Degas: «Τοπίο». 1890. Μονοτυπία.
Degas: "Landscape". 1890. Monotype.

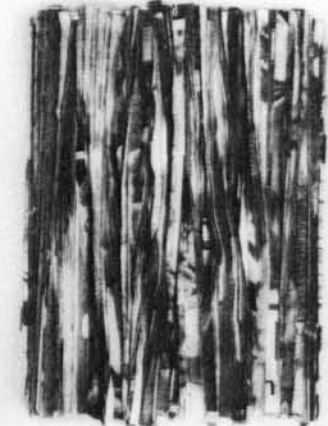
2

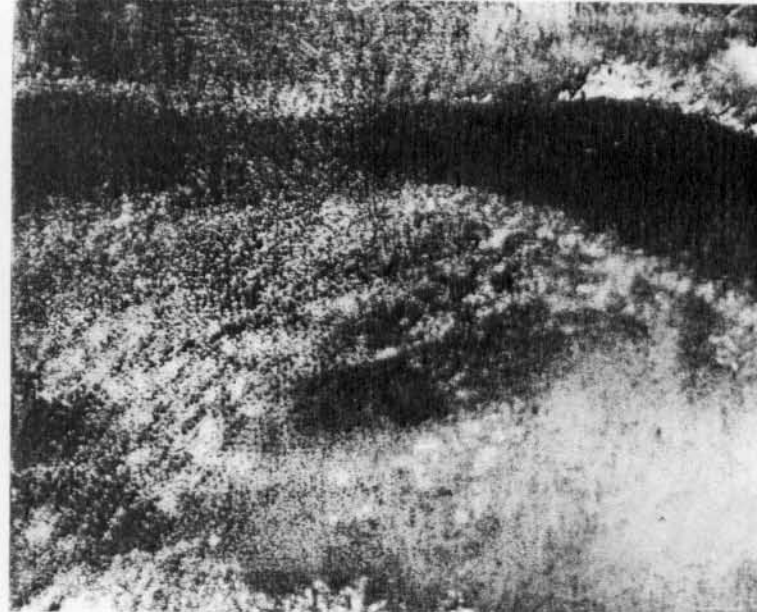
Henri Rousseau: «Τό όνειρο της Yawwiga».
Henri Rousseau: "The dream of Yawwiga".

Henri Rousseau (Le Douanier): «Ο πόλεμος».
Henri Rousseau (Le Douanier): "The war".

Από την έκθεση του Παύλου Διονυσόπουλου στην «Γκαλερί 2». Χαρτοκόλληση. 1964.
From the exhibition by Pavlos Dionysopoulos at the "Gallery 2". Paper-collage.

φία» ονοματίζεται ή μία (Γκαλερί Stadler) όπου ή ομάδα του ρουμάνου Isou, άρχηγού του κινήματος, παρουσιάζει μία πιό συντηρητική και περισσότερο άποδειχτική έπιλογή όρισμένων όπαδών της, πού παρ' όλες τις θορυβώδεις διακηρύξεις τους, δέν παύει νά κατέχει ένα έντονο διακοσμητικό χαρακτήρα.

Πιό χαλαρός και πιό προσαρμοσμένος στό παρισινό ζωγραφικό κλίμα είναι και ό Oldenburg (Γκαλερί Heana Sonnabend) μέ τις γύφινες χρωματισμένες άναπαραστάσεις της κοινής «γαλλικής κουζίνας και ζαχαροπλαστικής». Ή πρόθεσή του είναι νά δημιουργήσει μία «λυρική κατάσταση», όπως όμολογεί ό ίδιος. "Εστώ, άγια ή πρόθεσή του. Ήμφιβάλλω όμως άν τό κατόρθωσε.

Ό Hiquily (Γκαλερί Claude Ber-

nard) είναι από τους νέους γλύπτες πού παρ' όλους τους έμφανείς δαινεϊσμούς από τό Hajdu ή τό Max Ernst και την άδυναμία του νά συλλάβει ένα τρισδιάστατο χώρο, κατόρθωσε νά δώσει ένα προσωπικό ύφος και μία πρωτότυπη μορφολογία στη δουλειά του. Ένοχλούν όμως οι «σεξουαλίζουσες» άναφορές του, φιλολογικές και φλύαρες, άποδεικτικά σημάδια μιάς νοστρωπίας πού εύκολα προσφέρεται σέ έφήμερες καιρικές ροπές.

Οι Έλληνες νωρίς κι έφέτος έδωσαν τό παρών τους. Ό Τάκης (Βασιλάκης) παρουσίασε τη δεκάχρονη δουλειά του στίς τρεις φάσεις της στην αίθουσα του Γιόλα. Ή πρώτη, ή γλυπτική, μέ τις άπλοποιημένες άνθρωπόμορφες άναφορές, δέν έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Τό

«λικνιζόμενα λουλούδια του» ή τό μαγνητικά «Σήματα» αντιπροσωπεύουν ό,τι πιό πρωτότυπο μπόρεσε ν' άποδώσει μέσα σέ πλαστικά πλαίσια. Έκεί πού οι άμφιβολίες μου μεγαλώνουν είναι για τις μηχανικές κατασκευές του, τους ύδραργυρικούς λαμπτήρες. Πρόκειται για έξυπνα εύρήματα. Άς μη μιλάμε όμως για «γλυπτική». Τη γλυπτική και μάλιστα την «έλληνηκή» την κακομεταχειρίζεται κι ό Νίκος (Κεσσανλής), μέ τόν επιδεικτικό και κακόγουστο συνδυασμό μιάς κασόνας, ένός τενεκέ, πού φέρει την έπιγραφή «Πρόταση για μία καινούργια γλυπτική», και τσαλακωμένων σεντονιών χρυσωμένων, πού εκθέτει στό Σαλόν των «Μεγάλων και νέων του σήμερα» (Δημοτικό Μουσείο Μοντέρνας τέχνης). Στην ίδια έκθεση ό Άνδρέου πα-

ρουσιάζει ζωγραφικά έργα και ό Σκλάβος τη γνωστή κυπελοειδή έργασία του.

Ό Παύλος (Διονυσόπουλος) στην «Γκαλερί J», ανανέωσε τά έκφραστικά του μέσα άντικαθιστώντας τό χρώμα μέ λωρίδες χρωματιστών χαρτιών συγκολλημένων. Εύρημα κι αυτό πού δικαιολογείται όμως από την προϊστορία του και τόν δικαιώνει γιατί του άνοίγει ένα πιό ενδιαφέροντα δρόμο για καινούργιες άναζητήσεις.

Ό Μιχάλης Βαφειάδης (Γκαλερί Α΄) έξακολουθεί ύπομονετικά την πορεία πού είχε χαράξει δελτιώνοντας την έρευνά του. Φύση λυρική και εύαίσθητη προσπαθεί ν' άποδώσει τό όραμα ένός κόσμου ευχριστου όπου δέ λείπουν τό ποιητικά στοιχεία.